

De laatste Kerstboom

(Nouvelle).

't Was haast Kerstmis. Overal op de hoeken der straten en op de groote pleinen stonden de Kerstboomen in hun eenvoudig groen : trotsche, mooi opgeschoten dennen naast bescheiden boompjes.

Maar steeds grooter werd de opening in hun rijen. Vele waren reeds gekocht en afgehaald, want de Kerstavond was daar en binnen weinige uren zou het Kerstfeest om den boom beginnen.

In een dakkamertje van een afgelegen straat zaten op dit uur twee kinderen, Paul en Marie, dicht bij de oude kachel, want het was koud en het vuur dreigde uit te gaan.

— Wat blijft moeder toch lang weg, zei Marie.

— Gij weet het, dat zij nog vele wasschen heeft af te leveren, antwoordde Paul. Wacht maar, ze zal spoedig komen, dan doet ze nieuwe kolen op de kachel.

— Zou moeder een Kerstboom meebrengen ?

— Neen, Marie. De boomen zijn dit jaar zoo duur. Moeder zei eergisteren al, dat ze dit jaar er geen kon koopen.

Marietje liet treurig haar hoofdje hangen. Haar mooie hoop was plotseling vervlogen.

— Ach, indien wij maar niet zoo arm waren, zei ze na een poos. Indien moeder thans nog maar drie frank over had, dan wist ik wel, wat ik zou koopen.

— En wat dan ? vroeg Paul nieuwsgierig

— Den laatsten Kerstboom, die overblijft en dien niemand wil.

— Maar waarom juist de laatste ?

— Marietje bracht haar mond aan Pauls oor en fluisterde geheimzinnig :

— De laatste boom brengt geluk in huis !

— Waar hebt gij die wijsheid vandaan gehaald ?

— Keetje van onze buurvrouw heeft het mij verteld en die weet het. Die gaat reeds in haar tweede jaar naar de school.

— Maar waarom juist de laatste boom ?

— Dit zal ik u zeggen : Wijl niemand hem wil en hij zoo veracht en bescheiden tot het laatst moet wachten, heeft hem het Kerstkindje tot belooning bijzonder gezegend. Wie hem koopt, hoeft maar zijn wenschen met gesloten oogen tusschen de takken te fluisteren, dan gaan ze alle in vervulling.

— Indien dat waar was Marietje!

— Natuurlijk is het waar! Anders zou Keetje het toch niet verteld hebben.

Paul dacht na.

— Wat zou dan zoo'n klein boompje, het laatste kosten?

— Ik weet het niet, Paul. Voor niets krijgt men het niet en geld ontbreekt.

— Toch, wel! Gisteren heb ik voor een heer een pak naar de statie gedragen en daarvoor twee frank gekregen.

Paul was al opgestaan. Hij trok zijn klak over de ooren en zei :

— Maar niet weenen, Marietje, als ik lang wegblijf. Ik moet eerst wachten, tot alle andere boomen verkocht zijn.

Hij legde zijn deken over den rug van zijn zusje en ging op den tast de trap af.

Daarna ging hij haastig de straat over. Vandaag keek hij niet links en rechts naar de mooie uitstallingen, waarvoor hij anders zoo graag bleef staan.

In de gesloten handjes hield hij krampachtig zijn twee frank.

— Als de laatste boom nu maar niet meer kost dan twee frank, dacht hij.

Zijn blik zweefde over de markt. Alles was reeds leeg. — Maar daarginds schemerde het nog groen.

Hij liep er op af.

De koopman had nog elf boomen, mooie, groote zilveren dennen — maar daartusschen stond ook een klein, nietig boompje, niet hooger dan de tafel thuis, met korte, spaarzame takjes.

— Dat is de laatste Kerstboom zeker, dat is hij, zei Paul bij zich zelf.

Zijn nanden waren stijf van de kou, zijn neus blauw en toch gloeiden zijn wangen van opgewondenheid.

— Als nu maar niemand hem voor mij verlangt. Thans moet ik wachten todat de andere verkocht zijn, dacht hij en liep op en neer, steeds het Kerstboompje in het oog houdend.

De koopman bemerkte hem en trad op hem toe. Maar Paul trok zich schuw terug.

Eindelijk kwam een heer, kocht den mooisten boom en liet dien door een dienstmeisje dragen.

— Tien ! telde Paul.

Na een poosje kwam een dame, die ook een boom kocht.

— Negen zei Paul weer en stampte met de koude voeten op den grond, om zich te verwarmen.

Weer werd een boom verkocht, en weer een, en weer een, en steeds telde Paul : — acht, zeven, zes, vijf — tot twee en ten slotte werkelijk het kleine boompje alleen overbleef.

Met kloppend hart trad hij thans op den koopman toe.

— Wat wilt ge, jongen, zei deze.

— Ik zou het laatste boompje willen hebben.

— Hebt ge geld ?

— Ja, twee frank.

— 't Is te weinig...

— Wat... kost... het dan?... vroeg Paul verschrikt.

— Drie frank !... Indien gij er maar twee hebt, hoepel dan maar op !

Dit zeggende, draaide hij den armen jongen den rug toe en lachte over zijn ruwe scherts.

Met gebogen hoofd stond Paul daar. Een paar dikke tranen rolden over zijn wangen. Al zijn vreugde en hoop had die man door zijn ruwe woorden verstoord. Met langzame schreden stapte hij door de sneeuw naar een drukke straat, wellicht vond hij een heer, die iets naar de statie had te dragen, maar dan was de boom zeker reeds weg...

Hij dacht aan zijn zusje. Marietje zat thuis in de koude, donkere kamer en wachtte geduldig op hem en den wonderboom — nu kwam hij met leege handen. Opnieuw liepen tranen den armen jongen over de wangen. Hij trachtte ze met de vlakke hand weg te wisschen.

Iemand had ze echter bemerkt. 't Was een heer in pelsjas, die reeds te voren den kleine had gadegeslagen en ook zijn gesprek met den koopman afgeluisterd had. Onopvallend ging hij Paul voorbij en liet een frank in den zak van het versleten jasje vallen...

Toen Paul het verkleunde handje weer in zijn jaszak stak, voelde hij tot zijn verbazing, dat zich drie geldstukken in plaats van twee daarin bevonden.

Hij legde ze in zijn hand en beschouwde ze bij het licht van een lantaarn.

Waarslijk, drie frank ! Hoe was de derde in zijn zak gekomen ? Had het Kerstkindje het erin gestoken, opdat hij het hoempje zou kunnen kopen ? Zeker, dat moest zoo zijn !...

Hij snelde terug, gaf de drie frank aan den koopman en droeg den laatsten Kerstboom vreugdestralend naar huis. Wat zou Marietje blij zijn en moeder ook !

De vreemde weldoener had echter zijn kleinen beschermeling niet uit het oog verloren. Toen Paul de naaste straat insloeg, tikte hij hem van achteren op den schouder en vroeg :

— Waar wilt gij zoo snel heen, mijn jongen ?

— Naar huis, zei Paul, terwijl hij verbaasd den fijnen meneer aankeek.

— En hebt gij reeds alles, wat gij voor uw Kerstboom noodig hebt ? Kaarsen en alles wat er bij behoort ?

— Dat heb ik niet noodig !

— Niet ? Wilt gij uw boom zoo kaal op de tafel zetten ?

— Dat is mijn geheim, zei Paul.

— En wilt gij het mij niet toevertrouwen ?

Paul bleef staan en keek den vreemden heer een poosje onderzoekend in het gelaat. Toen hij hem vriendelijk lachen zag, zei hij trouwhartig :

— Nu, ja, ik wil het wel zeggen, maar ge moogt het niet verder vertellen.

— Natuurlijk niet ! Geheimen verklapt men niet.

Nu verhaalde Paul, toen hij naast den vreemdeling liep, de geschiedenis van den laatsten Kerstboom, en dat men zijn wenschen slechts tusschen de takken van den boom had te fluisteren.

— En wat zoudt gij wel wenschen ?

Paul noemde in blijde hoop alle wenschen, die zijn klein hartje en dat van zusje begeerden.

— Hebt gij ook niets vergeten ? vroeg de vreemdeling, toen Paul bij zijn huis was aangekomen.

— Neen, wij hebben te voren alles goed overlegd, zei Paul, en hij steeg de trap op.

Boven was de vreugde groot. Marietje huppelde in de kamer om het boompje. Zij had het opeens niet koud meer. De moeder was nog niet thuis.

De kinderen zetten nu den Kerstboom op de tafel en fluisterden hun wenschen, in het vaste geloof van de vervulling daarvan, tusschen de takken.

— Kerstkindje kan komen, zei Marietje.

— Kom, wij gaan door de straten en kijken naar de mooie uitstallingen, daarna halen wij moeder af, sloeg Paul voor.

Ondertusschen had de vreemde heer een aantal pakken met geschenken en verrassingen gekocht en was naar Paul's woonhuis teruggekeerd en naar het dakkamertje opgeklimmen. Met behulp der buurvrouw legde hij al de Kerstverrassingen rondom den Kerstboom.

Het kleine boompje straalde en schitterde van de lichtjes en onder zijn takken lag de vervulling aller wenschen, die Paul en Marietje gehad hadden, ja, meer nog. Nadat een flink vuur in de kamer was aangelegd, ging dit baardige Kerstkindje in den pelsrok haastig heen.

Het was hoog tijd, want nauwelijks had de edelmoedige man zich eenige schreden van het huis verwijderd, toen van den anderen kant Paul en Marietje naderden. Zij hadden hun moeder in hun midden, wie zij met van vreugde stralende gezichten hun blijde verwachtingen mededeelden. Met droevig gelaat hoorde de arme vrouw naar het blijde gesnap harer lievelingen en schreed langzaam voort om de kleinen nog eenige oogenblikken in hun zalige hoop te laten.... Maar reeds stormde Paul de trappen op en had de deur open gerukt.

Een nelder licht straalde hem tegen... Heerlijke dennelucht stroomde uit het dakkamertje en de weldadige warmte deed de drie arme menschen-kinderen goed.

Aan alles had het Kerstkindje gedacht. Onder de takken van het boompje lag zoo velerlei : speelgoed, chocolade, warme kleederen.

Ook de moeder had het Kerstkindje niet vergeten. Het onderste lag een omslag en toen de moeder dien opende, stak een bankbiljet daarin, en een kaartje waarop met mooie letters geschreven stond :

— Eere zij God in den Hooge en vrede op aarde, in den menschen een welbehagen

— Kijk eens, moeder ! Gij wildet niet gelooven ! jubelden de kinderen en vielen haar om den hals.

De moeder wischte een traan weg en ging in de zijkamer, om haar dank aan den onbekenden weldoener in stilte te brengen.

Nooit had een Kerstboom meer vreugde gebracht dan dit laatste, nederige boompje van de Kerstmarkt.

N^r 9. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 30 December 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

